

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός θρόνεται άμα
είη πός; δέ φοβάται την
λήθη—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΚΗ 29 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 337

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ. 'Η κοιλία τάκροπταμου (συ-
νέχεια).
'Η Ψυχολογία του συμβολισμού (τέλος).
ΔΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΔΙΔΑΓΟΥ. 'Από το χωριό μου.
Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ. 'Ανάσταση.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΓΡΑΣ. Χαρά στη λεβεντιά του !
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Δέκας 'Αρβανίτης, 'Αγγελος Σικελια-
νός, Ν. Πορτοφύρας, Μέλπω.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΝΕΑ ΒΙ-
ΒΛΙΑ—Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

« Μαζί μου έλάτε όλοι
που κοιμάστε... »

'Ο Χριστός δεν αναστήθηκε 'Ακόμα δεν
αναστήθηκε ο Χριστός.

Αιώνες κι αιώνες τώρα, εκεί, στο ψή-
λωμα του Γολγοθά, ένας σταυρός περήφανα
ορθοστυλώνεται και πάνω του καρφωμένος
ο μέγας της 'Αγάπης κήρυκας καρτερεί, αιώ-
νες κι αιώνες τώρα, να τον πιστέψει ο κό-
σμος και νάρθει να τον κατεβάσει από το
σταυρό.

Κι ο κόσμος που λέγεται Χριστιανι-
σμός και πούναι άρπαγας, έγωιστής, κακός,
άλλοτε Θεό λατρεύει κι άπ' άλλου Θεού
τραβιέται τα κηρύγματα.

'Αντικρά στο Γολγοθά, σέ ψήλωμα πάλι,
σέ μέρος ξέφωτο, ορθοστυλώνεται πάλιν σέ
χρυσάφενιο βωμό, του 'Εγωισμού το είδωλο,
στο σμάλτο και στο χρυσάφι βουτηγμένο. Κι ο
κόσμος προσεύκεται νυχταμέρα μπροστά σ'
αυτό το είδωλο, κ' έχει τη ράχη του γυρισμένη
στο μάρτυρα του Γολγοθά.

Και μιά μέρα ορισμένη της χρονιάς ο κό-
σμος αυτός ο 'Εγωλάτρης, ο βουτηγμένος στο
Συμφέρο και στην 'Αμαρτία, καμώνεται πώς
άπαρνιέται το Είδωλο και τραβάει, σέ μακριά
λιτανεία, με τους κολασμένους παπάδες του
μπροστά—και τραβάει πρὸς το Γολγοθά, και
κεί καμώνεται, με ψευτοδάκρια και με ψευτο-
μετάνιες, πώς άνασταίνει το μεγάλο το
Μάρτυρα.

Και τότε ο Χριστός, φρέιττοντας μπροστά
σ' αυτό το άγριο αναγέλασμα που του γίνε-
ται, σιγολέει περίλυπα από το σταυρό του :

— Πατέρα μου, ά γίνεται, άς περάσει πέρα
μου το ποτήρι αυτό...

Γιατί το πιδ φαρμακερό ποτήρι του το πο-
τίζει κάθε χρονιά, τέτια μέρα, ή άχάριστη ά-
θροπότη μ' αυτό το αναγέλασμά της το άγριο.

ΩΔΗ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Βόγγει το 'Ιώνιο, στο νησί μου γύρα.
Γιά μένα, όλο το πέλαγο, μιά λύρα.

Κι ως το άτι, που το πόδι του όλο σκάβει,
'Ομοια άνυπόμονο είναι το καράβι.

Σκυμένοι, σ' άτιμο τραπέζι οι όχτροί μου,
Κρηφομιλούνε για την άρετή μου.

'Αρνέστε μου, οι μεθόκοποι, τη δόξα.
Στους τοίχους μου, όλα κρέμονται τα τόξα.

Δέ σάς ζητάει τη δόξα, εκείος που πάει,
Με τις δροσιές του 'Απρίλη και του Μάη,

Δέ σάς ζητάει τη δάφνη, εκείος που θάβει,
Με τις βροντές και τις βροχές του Μάρτη

Στο γυρισμό, σάν τον άσύγκριτο άντρα.
Γλίγορα, άρνιά, σφιχτείτε μες τη μάντρα !

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

— Χριστός άνέστη ! ξελαργγιάζονται οι
ψευτοχριστιανοί. Και μ' 'Ωσανά και βάγια, χο-
ροπηδώντας και χαχανίζοντας, στρώνονται
στο γιορτάσι κάτω από το Σταυρό και μεθο-
κοπούν και γιομίζουν από κνίσσα σφαχτών κι
άπο καπνό πιστολιών τον άέρα.

Και σέ κάθε τσουγκρισμα ποτηριού και σέ
κάθε ξεκοίλιασμα άρνιού και σέ κάθε γιορτά-
σιμη κουμπουριά, μιά βραχνή κραυγή ακού-
γεται :

— Χριστός 'Ανέστη !

Κι ο Χριστός τους θωρεί με θλιμένη μα-
τιά από το σταυρό κι άνει το στόμα του και
τους άρωτάει :

— Τ' είστε σεις ; Τι ζητάτε δώ ;

Και του αποκρίνονται χοροπηδώντας και
ούρλιάζοντας :

— Είμαστε Χριστιανοί !... Κ' ήρθαμε το
Χριστό μας ν' αναστήσουμε !...

Ανδ δάκρια τότε καρτερά κυλούν άπ' τα
μάτια του. Ανδ δάκρια που οι ψευτοχριστιανοί
δεν τα βλέπουνε, δεν τα είδαν ποτέ. Δεν τα βλέ-
πουν τα θέα δάκρια, καθώς δεν άκουν και τη
λυπημένη του ή φωνή που τους λέει :

— Πηγαίνετε από μένα, κατάρατοι, στη
φωτιά την αιώνια την έτοιμασμένη του Διαβό-
λου και των άγγέλων του. Γιατί πείνασα και
δέν μου δώκατε να φάω, δίψασα και δέν με πο-
τίσατε· ξένος είμουν και δέν με περιμαζέψατε·
γυμνός και δέν με ντύσατε· άρρωστος και δέν

φυλακή και δέν με κοιμάζατε... 'Ω γεννά άπιστη
και σιρεβλή, ως πότε θα μένω μαζί σου ;

Και το γλεντοκόπι ξεκολουδάει. Και το
Χριστός 'Ανέστη, άνάκατο με κουμπουριές και
με βλαστήμιες, γιομίζει τον άέρα. Και τα δά-
κρια μένουν καρυσταλλωμένα στο θείο πρό-
σωπο, που έχει μπωμένο το μέτωπο και σμιγ-
μένα τα χείλια σ' άπελπισιάς πικρόγελο...

*

Κι ο σταυρός μένει ορθοστυλόμενος στο
Γολγοθά αιώνες κι αιώνες τώρα και ή θλι-
μένη ματιά του Μάρτυρα αναγαλλιάζει ξανοί-
γοντας, κάτω εκεί, στους όλοπεράσιους κάμ-
πους της Γερουσαλήμ, την άλη θειή του
έκκλησιά που χτίζεται.

'Απ' όλα τα έθνη κι άπ' όλες τις φυλές
της γής είναι μαζωμένοι εκεί οι άκούραστοι
χερομάχοι. 'Από του Βοριά τις παγωμένες
χώρες κι άπ' της 'Αφρικής τις πυρωμένες άμ-
μουδιές. 'Οβραίοι κι 'Αρμένιες και Τούρκοι.
Της 'Ανατολής 'Ακρίτες λονταρόφυχοι και
της Φραγκιάς άρχοντόπουλα. 'Εργάτες που-
χουν τα χέρια τους ροζωμένα και σοφοί που-
χουν το νου τους πλημμυρισμένο από φως.
Πέρες που στην πατρίδα τους προσκυνούν
τον 'Ηλιο και 'Ινιοί που οι δικοί τους λα-
τρεύουν το Βισνού και Κινέζοι που την άπέ-
ραντη χώρα τους ο Κομφούκιος Θεοκρα-
τάει. Πατριώτες κι άδερφοί και σούθηκοι
κράζουνται άναμεταξύ τους, γιατί μιά πα-
τρίδα έχουν και μιά θρησκεία και μιά φα-
μελιά—γιατί νιώθουνε για πατρίδα τους τη γής
άλάκαιρη και για θρησκεία τους την 'Αγάπη
και για φαμελιά τους όλους τους άθρώπους
που κατοικούνε πάνω στη γής.

'Απ' όλες τις φυλές κι άπ' όλα τα έθνη
της γής είναι μαζωμένοι εκεί οι άκούραστοι
χερομάχοι. Και χτίζουνε, νυχταμέρα δουλεύον-
τας, το βαδιοδέμελο κι άστερογειτόνα της
'Αγάπης ναό. Και τον χτίζουνε με το έργο
τους το καρπερό και με το σοφό τους το λόγο.
Και δουλεύουνε, βλέποντας κατάματα το Γολ-
γοθά, και προσεύκονται δουλεύοντας και
λένε :

— Προσκυνούμε σε, μεγάλε άδερφέ, και
δοξάζομε σε. Και το έργο σου που κήρυξες
και που όνειρεύτηκες, το έργο σου αυτό, που
με το αίμα σου το ξετίμητο τάγιασες, το δου-
λεύουμε σήμερα έμεις κι άγωνιζόμαστε νάν το
στήσουμε περήφανο πάνω στη γής. 'Εργάτες
λεγόμεστε κι όχι Χριστιανοί—γιατί έργατης
κ' 'Εσόν είσονται και με το φραγγέλι έδιωξες
μέσ' από το ναό τους Φαρισαίους και τους